

'Party' | 'Πάρτυ'

Pantarei Art Seminyak, Kuta/Bali, Indonesia 1998
Kreonidis Art Galleries, Athens, Greece 1996
Kreonidis Art Galleries, Thessaloniki, Greece 1996
Art Gallery Hermoupolis, Hermoupolis/Syros, Greece 1996
Galerie Argo, Nicosia, Cyprus 1995

ΕΨΙΛΟΝ, 9/6/1996 ΑΘΗΝΑ

Γράφει ο Γιώργος Καρουζάκης Δημοσιογράφος

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΚΡΑΟΥΝΑΚΗΣ – ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ
Ζωγραφική, μουσική, διαφήμιση: ΠΑΡΤΙ μεταξύ ΦΙΛΩΝ

Ο ζωγράφος Βασίλης Καρακατσάνης εκθέτει τη σχέση του με τους φίλους του στο Πνευματικό Κέντρο Ερμούπολης Σύρου 22 Ιουνίου-4 Ιουλίου. Ντυμένοι με πραγματικά ρούχα πάνω στον καμβά (μεικτή τεχνική) συναντώνται <<για να τους συγχωρήσω, να με συγχωρήσουν, να τους ευχαριστήσω μέσα από την καρδιά μου γιατί τους οφείλω...>>.

Ο Σταμάτης Κραουνάκης στη τελευταία δουλειά του, καλεί τους φίλους του σ' ένα μεσημεριανό πάρτι και τους ευχαριστεί όλους που ήρθαν και έγραψαν στη ζωή και στα τραγούδια του. Όταν έρχονται οι φίλοι μου, ο τίτλος. Με μόντο: <<Οι φίλοι είναι πολύτιμοι, ας ποντάρουμε σε αυτούς>>, η ASSOS

INTERNATIONAL, σχεδίασε τη διαφημιστική της καμπάνια ποντάροντας στη φιλία: <<Νικητές ή ηττημένοι, ένστικτο ή λογική, οι φίλοι βιώνουν έντονα μυστικά, αλήθειες, λάθη, πάθη, χαρές, απογοητεύσεις, μικρές ή μεγάλες συνωμοσίες...>>

Ο Βασίλης με τον Σταμάτη συναντήθηκαν χάρη σε μας, πρώτη φορά, στο ατελιέ του πρώτου, στην πλατεία Βάθης. Στο τέλος αντάλλαξαν τηλέφωνα και μια υπόσχεση για φαγητό. Η Αιμιλία Τσεμαιζίδου, υπεύθυνη για την διαφημιστική καμπάνια, διευθύντρια της OLYMPIC DDB NEEDHAM μας μίλησε από το τηλέφωνο. Για να δούμε τι λένε στο ατελιέ:

Σ.Κ. Είμαι σε μια αμφιβολία με την τέχνη αυτό τον καιρό. Πιστεύω ότι είναι τελειώς άχρηστα όλα αυτά που κάνουμε.

Β.Κ. Ότι είναι άχρηστα θα συμφωνήσω.

Σ.Κ. Αυτό που με εντυπωσιάζει κοιτάζοντας τους πίνακες του Καρακατσάνη είναι, να τολμήσω να το πω, η <Γουόρχολ ιδεολογία>. Το φορεμένο ρούχο που θα μπορούσε να έχει πεταχτεί σε κάποια σκουπίδια ή να είχε γίνει σφουγγαρόπανο, γίνεται ξαφνικά τέχνη. Δεν με αγχώνει επίσης η δουλειά που βλέπω. Να κάτι που θέλω από την ζωγραφική.

Β.Κ. Η έκθεση ξεκίνησε από την επιθυμία μου να καλέσω σε δείπνο 50 ανθρώπους, που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη ζωή μου. Θετικό ή αρνητικό δεν έχει σημασία. Το ζωγράφισα λοιπόν και έληξε η ιστορία.

Σ.Κ. Εγώ το έκανα μόνο με αυτούς που ήθελα, Δεν θέλω καμιά συναισθηματική επαφή μ' ένα παρελθόν το οποίο ότι ήταν να γράψει το έγγραψε. Μ' αρέσει που εσύ ξόφλησες έτσι!

Β.Κ. Νομίζω ότι ξόφλησα. Κάτσε να δούμε του χρόνου!

Σ.Κ. Ψυχολογικά είναι ένα σοβαρό βήμα.

Β.Κ. Αυτή η κυρία που βλέπετε εδώ, την κόλλησα, την τακτοποίησα, δεν μιλάει, δεν λαλάει. Αν ήταν εδώ θα μου 'ριχνε και κανένα μπινελίκι. Δηλαδή τη γλιτώνω.

Σ.Κ. Σημασία έχει η δουλειά που γίνεται μέσα μας, για να ξεχρεώσουμε με κάτι που νομίζουμε ότι χρωστάμε.

Β.Κ. Σ' αρέσει που κάνεις μουσική;

Σ.Κ. Αυτό που μ' αρέσει περισσότερο είναι ότι σκέφτομαι. Δηλαδή, εκεί μάλλον παγιδεύω τον εαυτό μου και καταλαβαίνω ότι αυτή ήταν η τέχνη, μέσω της οποίας θα έπρεπε να εκφράζομαι. Σκέφτομαι μελοποίηση, όχι μουσική. Λόγια τραγουδισμένα.

Β.Κ. Η μουσική είναι ένας μπούσουλας : όταν φωνάζεις ή όταν μιλάς σιγά κάνεις μουσική. Η ζωγραφική είναι απομονωμένη!

Σ.Κ. Απομονωμένη αλλά και ολόκληρη την ώρα που την αντιμετωπίζεις. Αν ο και ο καλλιτέχνης το μόνο που πρέπει να εύχεται, την ώρα που θέτει σε κοινή θέα ή ακρόαση το έργο του, είναι να το φέρει σε μια επαφή θετικής ενέργειας με τον κόσμο. Και φυσικά σε μια μυθολογία. Ανήκουμε στη γενιά που άκουσε την τουφεκιά.....Δεν ζήσαμε την ουσία αλλά τον απόηχο της μεταπολεμικής τέχνης στην Ελλάδα. Απ' αυτό το αίσθημα, πήραμε ενέργεια ως καλλιτέχνες.

Σ.Κ.....κάθε γενιά θρηνεί θύματα, δυστυχώς. Είναι πιο έντονες οι ιστορίες των ανθρώπων που έχουν φύγει. Οι φίλοι που φύγανε είναι μέσα στο μυαλό του καλλιτέχνη πιο δυναμικά, είναι τα σύμβολα και οι ήρωες του. Με τους αληθινά φίλους μου είμαι πάρα πολύ σκληρός. Αυτό που λέμε συναίσθημα σπάνια το ανταλλάσσουμε. Είμαι ακόμα σκληρότερος μαζί τους, όταν βλέπω ότι παρασύρονται σε προβλήματα εγωισμού.

Β.Κ. Θεωρώ ότι ο συναισθηματισμός μου με κάνει να γίνομαι καλύτερος άνθρωπος – αλλά και το χειρότερο ανθρωπάκι του κόσμου, κάποιες στιγμές. <<Ο άνθρωπος επιστρέφει στις παραδοσιακές αξίες, στην επαφή, στο συναίσθημα που μοιράζεται. Είναι η φιλία που απελευθερώνει την τόλμη, τη φαντασία, το χιούμορ, το πάθος, την αγνότητα – και γίνεται κινητήρια δύναμη για δράση...>>, συμπληρώνει εδώ στο τέλος η Αιμιλία Τσεμαιζίδου.